

— Как подир малко? Още сутринта съм го поръчал... Я нека дойде съдържателят! Явява се съдържателят, дебел, едър, мазен, любезен, с големи засукани мустаци.

— А бе, бае Петко, какво става с тоя гювеч? Че ние не сме се събрали да се измъчваме?

— Спокойствие, спокойствие, господин Карарски, всичко се нарежда... ще бъде.

— Как ще бъде? Умирам от глад... Цял ден съм се въздържал за тоя гювеч.

— Че какво е това? — викат другите. — Скандал!

— Колко повече чакате, толкова с по-голям апетит ще ядете, господа, — казва бае Петко и се кланя ниско с широка усмивка.

— Ти се смееш, но нас не ни е до смях, гладни сме, разбери!

— Донеси тогава поне ракия и нещо мезе, киселко, разбираш ли...

От думата „киселко“ всички си преглътнаха като истински гладници. Бае Петко се завъртява като пумпал и бързо излиза.

— Ето, господа, в такъв момент като тоя, напълно разбирам канибалите и комунистите... Гладът е учител на много работи, гладът е изобретател на обществото, гладът ще го преобрази... Да, и трябва да бъде преобразено това общество! Вижте тоя тип, бае Петко, последен келнер беше, стана милионер и не иска